

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **G & C Pacific, a. s.**, se sídlem U Habrovky 247/11, Praha 4, právně zast. JUDr. Kateřinou Tomkovou, advokátkou se sídlem Lesnická 52, Brno, proti žalovanému: **Magistrát města Brna, odbor územního a stavebního řízení**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2008, č. j. 30 Ca 180/2006 – 42,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 2. 2008, č. j. 30 Ca 180/2006 – 42 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl shora uvedený rozsudek, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Magistrátu města Brna ze dne 2. 9. 2005, č. j. OÚSŘ U 05/35033. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí ÚMČmB Brno – Bystrc, stavebního odboru ze dne 25. 5. 2005, č. j. 72/05 TR, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za protiprávní jednání naplňující skutkovou podstatu správního deliktu dle ust. § 106 odst. 2 písm. c) zákona č. 50/1976 Sb.,

o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, za odstranění stavby občanské vybavenosti trvalého charakteru o zastavěné ploše 214 m², umístěné na pronajatém pozemku p. č. 764/1 k. ú. Kníničky, bez povolení příslušného stavebního úřadu.

Stěžovatel napadl rozsudek kasační stížností z důvodů tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky v předcházejícím řízení /ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“/ a z důvodů nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí /ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./.

Stěžovatel v první řadě namítá, že krajský soud rozhodl ve věci samé bez jednání, ačkoliv již ve svém podání ze dne 16. 9. 2005 (žaloba) navrhl, aby bylo ve věci nařízeno jednání a tento návrh potvrdil i svým podáním ze dne 27. 12. 2007. Krajský soud tedy při svém rozhodování jednal v rozporu s ustanovením § 51 s. ř. s.

Stěžovatel navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Krajský soud v Brně napadeným rozsudkem zamítl žalobu a rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění uvedl, že soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání poté, co s tímto postupem účastníci projevíli souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).

Z předloženého soudního spisu je zřejmé, že stěžovatel v žalobě podané dne 19. 9. 2005 věcně nepřislušnému Okresnímu soudu Brno – venkov, jakož i v opětovně podané žalobě k věcně příslušnému Krajskému soudu v Brně ze dne 13. 9. 2006 navrhl výslech účastníků řízení a požadoval, aby bylo nařízeno v projednávané věci jednání. Přes tuto skutečnost Krajský soud v Brně (výzvou ze dne 12. 12. 2007) dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. vyzval stěžovatele, aby se vyjádřil, zda souhlasí s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsahem a důvody podané kasační stížnosti (ust. § 109 odst. 2, 3 s. ř. s.), přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, neboť řízení před krajským soudem bylo zatíženo vadou, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé /ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./.

Podle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., soud může rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádří-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.

Výše uvedené ustanovení presumuje předpoklady (fikci souhlasu), kdy může soud o žalobě rozhodnout bez jednání. Pravidlem při soudním rozhodování je vždy nařízení ústního jednání, aby byla zachována zásada ústnosti a veřejnosti soudního jednání (srov. též čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, čl. 96 odst. 2 Ústavy České

republiky). Výjimkou z této zásady je možnost soudu projednat věc bez nařízení jednání, tato výjimka však musí být vykládána zejména s ohledem na zájmy účastníka řízení, neboť je to tento účastník řízení, o jehož právech se rozhoduje a tento účastník také s řízením disponuje.

V daném případě stěžovatel využil svého dispozičního práva a již v podané žalobě požadoval, aby byl proveden výslech účastníků řízení a bylo nařízeno jednání. Za situace, kdy krajský soud rozhodl ve věci samé bez nařízení jednání, bylo takovým postupem účastníkovi odepřeno jeho ústavně zaručené právo na veřejné a ústní projednání věci.

Lze tak uzavřít, že právo účastníka trvat na nařízení ústního jednání musí soud respektovat. V daném případě tímto způsobem krajský soud nepostupoval, a proto Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení (ust. § 110 odst. 1 s. ř. s.).

V dalším řízení bude krajský soud postupovat dále tak, že nelze o věci rozhodnout bez nařízení jednání, neboť stěžovatel s takovým postupem nesouhlasil.

Nejvyšší správní soud v tomto svém rozhodnutí nikterak nehodnotil důvody, pro které krajský soud žalobu zamítl, neboť za situace, kdy shledal vadu v procesním postupu soudu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí samotného, se nemohl meritorními důvody týkajícími se věci samé, zabývat.

V novém rozhodnutí pak krajský soud rozhodne též o nákladech řízení účastníků jak v řízení žalobním, tak i v řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2009

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu